

עבודת החרוץ

מאת מידד שיג

את בנו יחידו של עצמו להיצלב ולמות ביסורים למען יושעו בו כל בני האדם. ומאז מחייבים כל נוצרי ללכת בדרכי אלוהיו ולמסור את בנו לעלה למען ישועת — מישהו.

אלה הסיפורים על האבות. ומה קרה לאמותיהם של הבנים העולים לעולה? שרה אמנו „על ידי בשורת ה' עקדה, שנזדמן בנה לשהיטה וכמעט שלא ישחט, פרה נשמתה ממנה, ומתה“ (רש"י, בראשית כ"ג ב). פשוט מאוד. ועל מרים אם ישו הרבו לספר לנו מלחינים ב„סטאבאט מאטר“ (עמדה האם).

ועתה אספר לכם אני על האם, אבל מה שאספר אני אינו אגדה, ואולי משום כך מוסר ההשכל שלי אחר. לא המצאתי את הסיפור, ובכן גם לא אוכל להנעים לכם את טופו, כפי שתראו מיד.

נוסף משהו למשך ימיכם? והנה, אבחן את הדברים כאשר אבחן, נומה לי כי החיים, הייכס או חיי זולתכם, הם כל אשר אתם חיים למענו ושואפים ומקווים וסובלים ומתים בגללו.

ואברהם אבינו, אביהם של כל היהודים, השכים בבוקר יפה אחד (השכים, כי הזדרו למצוה), לקח את בנו, את יחידו, את יצחק, והעלה על הר המוריה, ועקר אותו במו ידיו, ושלח את ידו האוחזת מאכלת כדי לשחוט את בנו, את יחידו, את יצחק, ושניהם במלוא הכרתם — מפני שכן ציווה עליו האל.

ואת המעשה הנחמד הזה אין היהודים שוכחים להזכיר לאלוהיהם שנה שנה בתחילתה, בראש השנה, זלצל בנייהם יספרוהו בבתי הספר, כשאך מלאו לילדים שבע שנים, ללמדם כי כשתובע האל, על יהודי הגון להקריב את בנו. הגדילו מהיהודים הנוצרים, כי אלהי הנוצרים הקריב

מות תמותו. זה ודאי כשקיעת השמש בעוד לא יותר מכמה שעות. בעוד פחות מכך וכך שנים (ואפשר לחשב גם בדקות) לא תראו ולא תמשו ולא תטעמו ולא תריחו ולא תחשבו ולא תאוו, ולא יהיה כל סיכוי כי תשוב הכרתכם, כי כבר החילותם להירקב, כלומר יעלה בואש"כ עם ועו, עד שיפטרם החיים מפגריכם, אם יהיו פגרים. לאור הטכניקה המודרנית לא נוכל לבטוח כי יהיו, אך יש לכם סיכוי סביר להעלות צחנה איומה כשכבר לא תוכלו להשתתף בגירוי.

יכולים אתם להשיב כי אתם הדברים אפשר להגיד גם לי. אמת, אבל ראשית, אין אני שומע אתכם, ובכן מה תועלת בדברייכם? ושנית, כשמעכם דברים אלה, אפילו שומעים אתם בעוד מאתים וארבעים שנה, עודי חי, המתים אילמים. ובכל זאת, אם נניח לפלפול הפילוסופי, יבוא יום בו אהיה מת מבחינה פיזית. ובכן? האם בכך

השמש, צוללים ממרומים, מטילים את פצצותיהם בחופזה, ובזוקים עלינו כדורים גדולים כתמרים. לא הצלחתי להתרגל לזה, ובכל פעם שבאו הייתי נחרד מחדש, אבל הם הזיקו אך מעט. כנראה פחדו גם הם, כי הופלו שניים מהם במכונת ירייה, ואחד הספיטפאיריים שהופלו כמעט לא ניוק, ונצבע ונמסר לטייסינו לשימושם תוך פחות מיומיים.

אבל ביום הראשון לבואם פגעו. אותו יום שבת היה, ה'15 במאי 1948. עם שחר פגעו בצריף ואחרי הצהריים באוהל. א תה שעה הייתי אורחם של אנשי ההגנה האנטי-אחירית, ובכן לא נקראתי לנקות את השבורת. אבל בשבוי סיפר לי אדוויה כי היה עליו לשאת בשר חי. זה הובל העירה.

ביום השני בבוקר, בעוד אין אנו עושים מאימה או נוהגים כפטרונים לנערי בית-הספר תיכון שנשלחו אלינו (המשך בעמוד 26)

כבעל נסיון במקצוע החייל אוכל לעוץ כמה עצות לטירונים. הנה אחת: כאשר תהיו, חמקו מעין. עשו כל שתוכלו שלא יחושו בכם, בכל מקום, גם במחנה. התמוגו ברקע, עד כי לא תוכלו עין ליחדכם ולא לזוכרכם. כי אם הרגיש בכם הסמל, וזוכר את שמכם, אל יהי חלקי עמכם. ואני סרבתי להתגלו. האחד במחלקה. כל האחרים התגלחו כאחוזי דיבוק, בכל בוקר לפני המיפקד, וקיללוגי כי נחפזו, והמים היו קרים, והם נדחקים אל הברז האחד, בחוף, נוטלים מים בצפחות ובפנכות, וכורסים צלובי רגליים או כורעים על ברכיהם ומעוים את פרצופיהם אל מראות שה שצנו בזהירות על לבנים ועל אנשים. מה טיפשים נראו כולם! אבל מעולם לא עלתה על דעתי אחד מהם לחדול מהתיסרות יומית זאת, וכך הובלחתי אני הבלטה רבה בחלק העיר בכל גופי שלא כוסה כדים, כלומר בקלסחרי השעיר. שיפעת שער זאת לא הייתה נוחה, והיה הכרח לכבסה יום יום פן תחכך ותסריח, אך להתגלח סירבתי. אין אני סובל חיפזון בבוקר.

מחננו היה השטח המופצץ ביותר, למטר רבוע, בכל הארץ. המצרים ראו בנו מטרה חשובה, וניכרנו יפה בציונים סמוכים. רתחילה לא היו לנו מטוסי קרב. ובכן היו המצרים מגיחים עלינו ארבע פעמים ביום, כמתוך

הייתי חייל. וזאת בדיחה. עתה כמעט כל אדם בעל מינימום אברים וגיל כבר ודאי שהיה חייל, אבל יש אנשים שתוכלו להעלותם בדמיונכם כחיילים ויש שלא.

„כשהובילו לקבר, שתפרד מבנה. התמוטטה וכרעה על ברכיה. אבל קולה לא איבד כלום מעוצמתו...“